

[Leif Hermann]

mentlig kommende forvaltningslovs § 6 b, hvor det bestemmes, at den almindelige hovedregel er, at oplysninger skal udleveres til anden myndighed, hvis dette tjener et sagligt formål. Konsekvensen af dette synspunkt er bl.a. en forskrift om, hvordan socialforvaltningens personale skal optræde, såfremt det skal medvirke ved anholdelse af eftersøgte. Jeg tillader mig at citere:

»Politiet kan over for forvaltningen fremsætte ønske om at anholde en eftersøgt navngiven person. Er et sådant ønske fremsat, underrettes politiet telefonisk ved den pågældendes fremmøde i forvaltningen.«

Nu skal vi jo huske på, hvilke mennesker det er, der møder frem i de sociale forvaltninger. Det er ikke folk, der bare skal have en adresseoplysning. Det er ikke folk, der skal indlevere et ekstra bilag til skattevæsenet. Det er folk med alvorlige personlige økonomiske og sociale problemer.

Jeg citerer videre:

»Ved politiets tilstedekomst underrettes pågældende om, at politiet ønsker en samtale, og at ærindet i forvaltningen må afvente denne samtale.«

Derefter gives der en række praktiske eksempler på, hvordan det kan gøres. Man skal så vidt muligt sørge for at få anbragt politi og klient i et særskilt lokale i forvaltningen. Omhuen for klienterne er betydelig.

»Såfremt«, står der videre, »den pågældende forlader kontoret for at unddrage sig kontakt med politiet, bør personalet af sikkerhedsmæssige grunde undlade at gribe ind.«

Så vidt har altså allerede tavshedspligtudvalgets opfattelse af tavshedspligtproblemet i forholdet mellem de offentlige myndigheder sat sig spor. Det er naturligvis oplagt, at socialistisk folkeparti på dette område må indtage en ganske anden holdning. Vi må indtage den holdning, at der er tavshedspligt mellem offentlige myndigheder, og at denne tavshedspligt selvfølgelig helt oplagt drejer sig om situationer som den her beskrevne. Ellers ville der heller ikke være nogen særlig mening i, at man havde regler om oplysningspligt. Reglen i bistandslovens § 17 var jo ikke indsat, hvis der eksisterede en almindelig udvekslingspligt med hensyn til oplysninger.

Disse bemærkninger giver mig anledning til allerede nu at sige, at socialistisk folkeparti i nærmeste fremtid vil fremsætte et forslag

til lov om offentlighed i forvaltningen, som bygger på en række af de principper, jeg har nævnt her. For så vidt angår forvaltningsloven mener vi, at vi i nogen grad vil kunne klare os med en lang række ændringsforslag.

Jeg håber som de tidligere ordførere, at vi vil få et langt og grundigt og ikke mindst, som jeg også sagde ved sidste behandling, kritisk udvalgsarbejde.

Estrup (RV):

Jeg skal ikke her ved første behandling knytte mange kommentarer til de to lovforslag. Vi havde en indgående drøftelse af forslagene i marts måned, og i betragtning af, at der er tale om uændret genfremsættelse, skal jeg først og fremmest henvise til, hvad jeg som ordfører for det radikale venstre sagde ved den lejlighed.

Det er fremgået af debatten, både af den, der blev ført her i salen, og den, der senere har udfoldet sig i og uden for retsudvalget, at denne lovgivning langtfra har fundet sin endelige form. Der vil formentlig på en række punkter være politisk flertal for at foreslå ændringer. Jeg registrerer derfor med tilfredshed, at justitsministeren i sin seneste fremsættelsestale så klart markerer, at han på flere områder endnu ikke har lagt sig fast på den endelige løsning.

Specielt glæder det mig, at ministeren har taget to spørgsmål, som det radikale venstre har lagt stor vægt på, op til fornyet overvejelse, dels spørgsmålet om patienters adgang til at se deres egne sygejournaler, dels spørgsmålet om at inddrage en række koncessionerede selskaber m.v. under offentlighedsloven.

Hvad angår spørgsmålet om sygejournaler, kan jeg ligesom hr. Leif Hermann knytte den enkelte kommentar til debatten her, at vi dog var nogle stykker, der allerede i foråret havde opfattet, at lægerne havde en ændret holdning på dette punkt. Det vil bl.a. kunne ses af min ordførertale. Der var ganske klare tegn på, hvad lægerne mente, og jeg tror, at man nok mere skal se på, om det ikke er de politiske ordførere fra andre partier, der har ændret holdning.

Som sagt finder jeg, at der er en betydelig åbenhed i det, justitsministeren fremlægger, og dermed et ønske om at søge et bredt politisk flertal for lovgivningen. Det lover efter